

Παπα-Χαράλαμπος Διονυσιάτης, ο «νέος ελεήμων»

/ [Συναξαριακές μορφές](#)

Από τις πολλές αρετές που κοσμούσαν την απλή και καθαρή ψυχή του Ηγουμένου παπα-Χαραλάμπους Διονυσιάτου, ξεχώριζε η ελεημοσύνη. Δεν είχε όρια. Τα έδινε όλα. Κανείς δεν έφευγε με άδεια χέρια. Καμμία άλλη αρετή δεν εξομοιώνει τόσο τον άνθρωπο με τον Θεό, όσο η ελεημοσύνη, κατά τον άγιο Χρυσόστομο. Και τον Γέροντα παπα-Χαράλαμπο που είχε την αρετή της ελεημοσύνης, τον συγχωρούν όσοι ευεργετήθηκαν απ' αυτόν, και φυσικά και ο ίδιος ελεήθηκε από τον Θεό. Αιώνια η μνήμη του π. Χαραλάμπους του ελεήμονος. Μερικά περιστατικά θα δείξουν το μέγεθος της ελεημοσύνης του, που στην εποχή του δεν είχε τον όμοιό του. Θα του άξιζε να χαρακτηρίζεται “νέος ελεήμων”, σαν τον άγιο Ιωάννη τον Ελεήμονα.

Όταν εγκαταστάθηκε στο Κελλί Μπουραζέρι με την συνοδεία του οι προκάτοχοί του Ρώσσοι του άφησαν κληρονομιά αρκετές λίρες. Ο παπα-Χαράλαμπος, επειδή αυτές δεν τις απέκτησε με τον ιδρώτα του, τις πήρε και τις μοίρασε στα Μοναστήρια.

Πολλές φορές, όταν του ζητούσε βοήθεια κάποιος φτωχός, έδινε όλα τα χρήματα που είχε το ταμείο του Κελλιού και υστέρη δεν είχαν να αγοράσουν τρόφιμα.

Οι πατέρες καλλιεργούσαν τον κήπο. Άφηναν έξω από την μάνδρα στον δρόμο, καφάσια με κηπευτικά και μπορούσαν οι περαστικοί να παίρνουν όσα ήθελαν.

Όταν ήταν στο Μπουραζέρι, πολλοί πατέρες της Καψάλας τον είχαν παρηγοριά, Ό,τι χρειάζονταν, πήγαιναν εκεί να το ζητήσουν. Και ο ίδιος με χαρά έδινε περισσότερα απ' ό,τι του ζητούσαν. Όταν ήθελαν ζώο για να μεταφέρουν κάτι, πήγαινε ο ίδιος να το σαμαρώσει. Όταν στην θεία Λειτουργία έρχονταν πατέρες, ο ίδιος πήγαινε μετά την θεία Λειτουργία στην πόρτα, μην προλάβουν και φύγουν, για να τους κρατήσει να φάνε στην τράπεζα ή να τους δώσει κουμπάνια. Μία φορά έδωσε σ' έναν ασκητή ένα καρπούζι τόσο μεγάλο, που εκείνος δεν μπορούσε να το σηκώσει.

Πέρασε κάποτε από ένα γυναικείο μοναστήρι της Ηπείρου. Είπε στις αδελφές να τον αφήσουν λίγο να προσευχηθεί μόνος του στην θαυματουργή εικόνα της Παναγίας. Έπειτα άφησε έναν φάκελλο με αρκετά χρήματα. Οι αδελφές συγκινήθηκαν αλλά και θαύμασαν, γιατί τότε είχαν μεγάλη ανάγκη από αυτά τα χρήματα.

Όταν έγινε Ηγούμενος στου Διονυσίου, μοίραζε ευλογίες σε όλους. Έβλεπες στην πύλη του Μοναστηριού αραδιασμένες φιάλες, μπετόνια, νταμιτζάνες που έφερναν οι πατέρες από την έρημο, τις οποίες με εντολή του γέμιζαν κρασί, ρακί, λάδι και τις έδιναν ευλογία στους ασκητές μαζί με κηπευτικά, ψωμί και άλλα τρόφιμα.

Το μοναστήρι του Διονυσίου έχει ένα Μετόχι στην Χαλκιδική χιλιάδων στρεμμάτων δασικής έκτασης. Όταν του ζήτησε γνωστός του Γέροντας μία μικρή έκταση για το Ησυχαστήριό του, ο παπα-Χαράλαμπος ήθελε να του δώσει την μισή.

Ως Ηγούμενος λειτουργούσε κάθε μέρα. Τα χρήματα που του έδιναν για τις λειτουργίες διάφοροι, δεν τα έβαζε στο ταμείο της Μονής, αλλά τα μοίραζε ελεημοσύνη.

Όταν περνούσε φτωχός με πανταχούσα, ρωτούσε τον κάθε Προϊστάμενο πόσα να του δώσουν. Έπειτα ρωτούσε, πόσο κάνουν όλα μαζί αθροισμένα αυτά που πρότειναν οι προϊστάμενοι και συμπλήρωνε: «Και άλλα τόσα από μένα».

Κάποτε έβαλε κανόνα σε νέο να κάνει έναν αριθμό μετάνοιες. Του φάνηκαν πολλές. «Άφησέ τις», του είπε ο παπα-Χαράλαμπος, «θα τις κάνω εγώ». Ο νέος φιλοτιμήθηκε και ύστερα τις έκανε.

Ζήτησε να εξομολογείται στον παπα-Χαράλαμπο ο διακο-Διονύσιος ο Φιρφιρής και του είπε: «Αν θέλεις να έρθεις σε μένα, πρέπει πρώτα να κλείσεις το μαγαζί». Ο γερο-Διονύσιος τον άκουσε και έκλεισε το μαγαζί εκκλησιαστικών ειδών που είχε στις Καρυές.

Κάποιος ανέφερε στον παπα-Χαράλαμπο ότι ένας γνωστός παπάς λέγει ότι η κανδήλα της Παναγίας στων Ιβήρων δεν κουνιέται μόνη της, αλλά την κουνούν οι καλόγεροι, και του απάντησε: «Να του πεις να βγάλει τα ράσα».

Κάποτε του είπε γνωστός του ότι ο Πατριάρχης ζητά να προσεύχεται γι' αυτόν. Απορούσε, έκανε τον Σταυρό του και έλεγε: «Και πού με ξέρει έμενα;». Και στενοχωρημένος συμπλήρωνε: «Αλλοίμονο στον μοναχό που έχει όνομα και δεν έχει χάρη».

Κάποτε βρέθηκε στο Κονάκι τους στην Θεσσαλονίκη. Εκείνη την ημέρα είχε εκεί

κοντά λαϊκή αγορά. Πήγαινε με τον μοναχό που τον συνόδευε στον κάθε μικροπωλητή, και από την ελεήμονα διάθεσή του αγόραζε κάτι για να τους βοηθήσει. Από την μεγάλη του απλότητα, όταν πέρασε μπροστά από κάποιον που πουλούσε γυναικεία καλλυντικά, χωρίς να γνωρίζει τι είναι αυτά, αγόρασε και από εκεί κάτι, ενώ το καλογέρι του έλεγε να μην πάρουν για να μη σκανδαλίσουν.

Διηγείτο ο παπα-Χαράλαμπος: «Τις πρώτες δύο-τρεις βραδιές που ήρθα και έμεινα στο ασκητήριο του γερο-Ιωσήφ ως κοσμικός, ο διάβολος τέτοια λύσσα είχε, που δε μ' άφηνε να κοιμηθώ και να κάνω προσευχή. Πάω να κοιμηθώ και να, ο διάβολος επάνω μου ολόκληρος. Πότε σαν σκύλος, πότε σαν άνθρωπος, πότε σαν λιοντάρι. Εγώ από τον φόβο μου σηκωνόμουν και έκανα προσευχή. Έμεινα άυπνος τελείως και την ημέρα δεν μπορούσα να κάνω τα καθήκοντά μου, να προσευχηθώ. Όταν με ρώτησε ο Γέροντας πώς περνάω, του είπα τι συμβαίνει· με συμβούλεψε, όταν κοιμάμαι και έρχεται ο διάβολος από το ένα μέρος, να γυρίζω από το άλλο. Να κάνεις τον Σταυρό σου, να γυρίζεις από το άλλο πλευρό και θα φύγει, Μη δίνεις σημασία. Θα μάθεις να τον πολεμάς και ύστερα δε θα τον προσέχεις καθόλου. Έτσι πράγματι και έγινε».

«Αφού έπαθα μερικές φορές από το θέλημά μου και είδα ότι ο Γέροντας έχει δίκαιο, έπειτα έβαλα μυαλό. Από τότε ούτε σκεπτόμουν τι θα κάνω. Ό,τι πει ο Γέροντας. Τίποτα δε σκεπτόμουν. “Κάνε παπά αυτό”, μου έλεγε, “να ‘ναι ευλογημένο”, “Πήγαινε, παπά, εκεί”, “να ‘ναι ευλογημένο”. Σαν υποτακτικός δεν είχα στόμα. Μόνο αυτιά. Μου έλεγε ο Γέροντας κάτι και αμέσως έτρεχα να κάνω την εντολή του Γέροντα. Έκτοτε πήρα πολλή χάρη. Όταν άρχισα να μην αντιλέγω στον Γέροντα και στους αδελφούς ακόμη, με επισκεπτόταν η χάρη συχνά. Πλημμύρισα από χάρη κάνοντας υπακοή».

Κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή, ενώ δούλευε ως συνήθως πάρα πολύ, εξομολογούσε, έκανε τη νύχτα αγρυπνία και πολλές μετάνοιες, δεν έτρωγε τίποτε. Όταν το στόμα του ξηραινόταν, έπινε μόνο λίγο νερό.

Δύο μοναχοί επισκέφθηκαν το μοναστήρι του Διονυσίου. Ζήτησαν να δουν τον γνωστό τους ηγούμενο παπα-Χαράλαμπο και τους είπαν ότι είναι στο γραφείο του. Χτύπησαν την πόρτα λέγοντας το «Δι' ευχών των αγίων Πατέρων ημών...». Άνοιξε λίγο την πόρτα, έβγαλε μόνο το κεφάλι του έξω ο πανοσιώτατος Καθηγούμενος να δει ποιος είναι, και με απλότητα και φυσικότητα τους είπε: «Θέλω ακόμα εικοσιπέντε μετάνοιες να τελειώσω τον κανόνα». Έκλεισε την πόρτα, τελείωσε τις μετάνοιες και ύστερα απλά και εγκάρδια τους κάλεσε να μπουν στο ηγουμενικό γραφείο. Οι πατέρες θαύμασαν την ακρίβεια στην άσκηση και την απλότητα του αγίου Γέροντος.

Ο παπα-Χαράλαμπος έβγαζε με ένα καλογέρι του κοκκινόχρωμα και πέρασε κάποιος

έφιππος. Το ζώο φοβήθηκε και τον έριξε κάτω. Εκείνος άρχισε να βρίζει τον παπα-Χαράλαμπο με τα χειρότερα λόγια. Ο Γέροντας, ενώ άκουγε τις βρισιές, δεν είπε τίποτε και ήταν ήρεμος.

Έλεγε: «Η μικρή αμέλεια φέρνει την μεγάλη και μετά την πτώση. Η μικρή βία, την μεγάλη βία και αυτή ύστερα τον αγιασμό».

«Εμείς οι Πνευματικοί, θα πάμε στην κόλαση από τις πολλές οικονομίες που κάνουμε».

Αγαπούσε ιδιαίτερα τους μοναχούς που έκαναν πολλά κομποσχοίνια. Κάποιος έκανε σε έξι ώρες αγρυπνία 120 τριακοσάρια.

Ήταν τόσο καθαρός και ασκανδάλιστος, ώστε έλεγε: «Να με βάλεις να κοιμηθώ σ' ένα μπουλούκι γυναίκες μέσα, δεν αισθάνομαι τίποτε». Σε όλη του την ζωή μία φορά έπαθε ενυπνιασμό.

Έλεγε ο παπα-Χαράλαμπος ότι τις σαρκικές αμαρτίες τις αγνοούσε παντελώς. Σαν Πνευματικός αργότερα έμαθε ότι γίνονται σαρκικές αμαρτίες. Τόση καθαρότητα είχε.

Άκουγε στην εξομολόγηση βαρείες αμαρτίες και με απλότητα και απορία έλεγε: «Αλήθεια είναι; Κάνουν όλα αυτά;».

Κάποιος μοναχός στο Μοναστήρι συχνά παρεξηγείτο με τον Ηγούμενο. Πήγαινε το πρωί ο παπα-Χαράλαμπος, χτυπούσε την πόρτα του και εκείνος δεν απαντούσε από πείσμα. Του έλεγε παρακλητικά και ταπεινά: «Πάτερ... άνοιξε να συγχωρεθούμε, θα λειτουργήσω», και ήθελε να του βάλει μετάνοια.

Έλεγε: «Όποιος θέλει να πάει στην έρημο πρέπει να έχει δάκρυα. Αν δεν έχει να μην πάει μόνος του».

Έλεγε: «Ο νους στην ακολουθία να πηγαίνει στην ευχή όχι στα ακούσματα».

Ο παπα-Χαράλαμπος ήταν πολύ γερός οργανισμός και επί ώρες προσευχόταν όρθιος. Στην θεία Λειτουργία έκλαιγε συνέχεια και το πρόσωπό του αλλοιωνόταν, γινόταν αγγελικό, έτσι που δεν τον γνώριζες. Όταν τελείωνε την Λειτουργία, το πρόσωπό του ερχόταν στο φυσικό.

(«Από την Ασκητική και Ησυχαστική Αγιορείτικη Παράδοση», Άγ. Όρος 2011, σ. 655-662)

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com
<http://bit.ly/2MrKj2g>